

Ingmārs Līdaka

Labdien, cienījamie klātesošie! Visu cieņu Rinkeviča kungam un viņa oratora spējām. Acīmredzams, ka viņš patiešām zina, kurš Latvijā ir aizsardzības un kurš ārlietu ministrs. Diemžēl ziņojumā tēmai, kura katrā attīstītā valstī un arī visas pasaules mērogā tiek uzskatīta par vienu no svarīgākajiem – vides aizsardzības jautājumiem – 28 lappušu ziņojumā nav veltīts ne pušplēsta vārda. Sevišķi mulsinoši tas šķiet zinot, ka Rinkeviča kungs gatavojas iestāties partijā, kura uzņēmusies atbildību par vides jautājumu risināšanu Latvijā, tātad arī atbildību par Latvijas viedokļa paušanu starptautiskajos vides forumos. Ir jau tiesa, ka ziņojumā var iztikt bez attiecību iztirzāšanas par sadarbību ar Burkinafaso vai Lesoto, bet ja ministrs lepojas ar TV raidījumu ciklu „Eiropa, mīti un realitāte”, tad varēja jau pieminēt arī pozitīvo sadarbību HELKOM, tātad Baltijas jūras rīcības plāna līdzšinējo veiksmīgo realizāciju. Varēja arī paslavēt Vides ministrijas veikumu, nodrošinot kvalitatīvu notekūdeņu attīrīšanas iekārtu uzstādīšanu daudzās pašvaldībās, tā mazinot Baltijas jūras piesārņojumu. Baltijas jūra ir kopīga ļoti daudzām valstīm un par šo ekoloģisko problēmu ne vārda nepieminēt ziņojumā, manuprāt, bija ļoti nepareizi.

Ja jau ministrs atrada laiku palepoties ar Latvijas līdzdalību Moldovas tiesu sistēmas stiprināšanā, tad mani pārsteidz nevēlēšanās formulēt Latvijas nostāju attiecībā par NATO vispārējo Konvenciju par klimata pārmaiņām. Varbūt, aizstājot atjaunojamos resursus ar atomenerģiju, grasāties, līdzīgi Kanādai, atsaukt savu parakstu zem Kioto protokola? Nu, protams, pēc tam, kad būs iztērēta par izmešu kvotām ietirgotā naudiņa, kura bez iepriekšējā Vides ministra darba valsts makā gan tomēr neiekrita.

Pārsteidzoši, bet „Eiropas Savienības dārza svētku” rīkošana mūsu ārlietu resoram šķiet nesalīdzināmi svarīgāka nekā vienošanās panākšana ar austrumu kaimiņiem par pārrobežu piesārņojuma kontroli.

Kā vienu no galvenajām prioritātēm Latvijas nacionālo interešu īstenošanā Rinkeviča kungs min Satversmē definēto valsts teritorijas integritātes nodrošināšanu, taču ziņojumā nav ne vārda par to, ka Latvija vēl nav noslēgusi robežlīgumu ar mūsu uzticamāko kaimiņu – „kodollielvalsti” Lietuvu. Varbūt tas saistīts ar Lietuvas vēlmi mūs aplaimot ar 350 megavatu jaudām Visaginas atomelektrostacijas projektā? Nu, protams, par *Hitači* noteikto cenu.

Rīgā esot izveidots „Islandes skvērs”. Visu cieņu, protams, šai valstij.

Bet ziņojumā nav ne vārda par Latvijas nostāju, piemēram, bēgļu jautājumā. Tātad nav skaidrs, kas šajā skvērā sēdēs. Marokāņi? Alžīrieši? Vai varbūt tomēr latvieši, kuri bez Ārlietu ministrijas līdzdalības tomēr būs sagaidīti kādreiz mājās no Īrijas.

Ministra kungs lepojas ar NATO Sammita simulācijas spēli jauniešiem „Afganistāna 2014”. Bet vai nav laiks nodefinēt Latvijas viedokli kaut vai Irānas jautājumā? Kaut vai par to, cik lielā mērā Latvija ir gatava iesaistīties cīņā par pasaules naftas resursu kontroli? Cik biedrisko attiecību vārdā ar ASV mēs esam gatavi ziedot šai cīņai, piemēram, Irānā? 100 karavīru spēkus un piecas karavīru dzīvības? Vai varbūt vairāk? Vai mazāk? Lai neiznāk atkal skaidroties ar sabiedrību, kā gadījumā ar Irāku! Iesaistījāties karā, meklējot masu iznīcināšanas līdzekļus, bet pēkšņi amerikāņi tur atrada naftu.

Rezumējot teikto, man tomēr nākas atzīt, ka ārlietu resoram acīmredzami tomēr trūkst koordinētas sadarbības ar citām ministrijām, un īpaši jau ar VARAM.

Un, visbeidzot, mans vēlējums – Mūsdienu globalizācijas laikā vēlu tomēr saglabāt savu Latvijas ārpolitiku, kuras pamatu pamats paliek Latvijas kā neatkarīgas valsts saglabāšana. Paldies! Veiksmi darbā! Par zaļu Latviju un zaļu pasauli!